

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. I.,** zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2017, č. j. 46 Az 19/2017 - 10,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2017, č. j. 46 Az 19/2017 - 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 8. 2017, č. j. OAM-382/ZA-ZA11-HA11-2017, rozhodl tak, že se žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označením usnesením odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

[3] Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 20. 9. 2017, kdy bylo stěžovateli doručeno, ale žaloba stěžovatele byla podána až dne 4. 10. 2017, přičemž neobsahovala žádný žalobní bod ani návrh výroku rozhodnutí soudu; žaloba tedy neobsahovala zákonem požadované náležitosti. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož

„[N]*eobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby. Soud není povinen žalobce (v tomto případě stěžovatele) vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*“. Dále krajský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že patnáctidenní lhůta pro podání žaloby a vymezení žalobních bodů dle § 32 odst. 1 zákona o azylu marně uplynula dne 6. 10. 2017; jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro nějž není možné v řízení o žalobě stěžovatele pokračovat.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

[5] Stěžovatel uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, na který odkazoval krajský soud, mu nebyl znám. V dřívějších řízeních byla jeho právní zástupkyně soudem vždy vyzývána k doplnění žaloby a mylně se domnívala, že tomu tak bude rovněž v nyní projednávané věci. Opomenula tedy vymezit žalobní body a neuvedla návrh výroku rozhodnutí krajského soudu.

[6] Stěžovatel potvrdil, že napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 20. 9. 2017 a s ohledem na znění § 32 odst. 1 zákona o azylu mu patnáctidenní lhůta k podání žaloby a doplnění žalobních bodů uplynula dne 6. 10. 2017. Stěžovatel tudíž přišel o možnost vady žaloby odstranit. Dále stěžovatel uvedl, že lhůta k podání žaloby a doplnění žalobních bodů proti rozhodnutí žalovaného ve věcech mezinárodní ochrany je velmi krátká, resp. nesplnitelná, přičemž jeho právní zástupkyně se s použitím § 32 odst. 1 zákona o azylu setkala poprvé; v dřívějších případech byla podle § 72 odst. 1 s. ř. s. vyzývána k doplnění žaloby.

[7] Dále stěžovatel namítl, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 5. 2017 z humanitárních důvodů, přičemž první pohovor se konal za přítomnosti jeho právní zástupkyně dne 24. 5. 2017. Stěžovatel na území České republiky pobývá (aniž by se dopustil jakéhokoli protiprávního jednání) již od roku 2004. V roce 2017 mu zemřela matka a stěžovatel jí dne 7. 3. 2017 jel na pohřeb a s vědomím policie se dne 9. 3. 2017 vrátil. V této době měl podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, kterou řádně a včas podal spolu se žádostí o povolení trvalého pobytu. Povolení k dlouhodobému pobytu mu zaniklo ke dni 31. 1. 2017, o čemž se dozvěděl až po návratu z matčina pohřbu a podal opožděné odvolání. V době, kdy stěžovatel „*šel na azyl, byla v řízení ještě další žádost o pobyt, která také nebyla vyřešena*“. Žádostí o mezinárodní ochranu si stěžovatel nechtěl „*legalizovat*“ pobyt na území České republiky, pouze se snažil docílit toho, aby nemusel opustit území České republiky do doby, než bude vyřešena jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a žádost o trvalý pobyt na území České republiky.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[9] Žalovaný uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a odkázal na odůvodnění usnesení krajského soudu. Dále žalovaný konstatoval, že stěžovatel je právně zastoupen a musel si tak být vědom skutečnosti, že žaloba ve věcech mezinárodní ochrany musí být podána ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalovaného. Pokud stěžovatel podal žalobu až čtrnáctý den po doručení rozhodnutí žalovaného a jeho žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, žádné zákonné ustanovení, které napadá, návrh výroku rozhodnutí soudu a sám stěžovatel avizoval doplnění žaloby, nebylo třeba, aby krajský soud vyzýval stěžovatele k doplnění žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2017, č. j. 5 Azs 9/2017 – 54).

[10] Další stěžovatelovy námitky se dle žalovaného míjí obsahem napadeného usnesení, neboť směřují do věcného posouzení, ačkoli usnesení krajského soudu je pouze procesní povahy. Závěrem žalovaný poznamenal, že stěžovatelova kasační stížnost nepřesahuje jeho vlastní zájmy a je proto nepřijatelná.

[11] V případě, že Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro odmítnutí kasační stížnosti, navrhl žalovaný její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností (§ 104a s. ř. s.).

[14] Zákonný pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, je typickým neurčitým právním pojmem. Jeho výklad provedl například Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS., podle kterého: „*Přesahem vlastních zájmů stěžovatele* [...] *je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[15] V posuzované věcí podal stěžovatel kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v neodstranění vad žaloby v patnáctidenní lhůtě dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Na úrovni posuzování přijatelnosti kasační stížnosti nelze *prima facie* vyloučit, že krajský soud ve svém postupu pochybil, a proto Nejvyšší správní soud přistoupil k jejímu věcnému projednání, neboť takové pochybení by mohlo mít

zásadní vliv na hmotně právní postavení stěžovatele; stěžovatelova žaloba nebyla krajským soudem meritorně projednána, a proto by případné pochybení krajského soudu znamenalo faktické odepření přístupu stěžovatele k soudu.

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené usnesení krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadá-li stěžovatel kasační stížností usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu jen důvod kasační stížnosti předvídaný § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Jestliže tedy krajský soud žalobu odmítl a věc meritorně neposuzoval, může soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80).

[18] Pro rozhodnutí věci je nutno posoudit, zda žaloba stěžovatele doručená krajskému soudu byla natolik vadná, resp. neurčitá, že skutečně neobsahovala žádný žalobní bod či trpěla jinými vadami, k jejichž odstranění měl být stěžovatel krajským soudem vyzván postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Významné pro rozhodnutí o kasační stížnosti je rovněž posouzení stěžovatelem namítané (ne)přiměřenosti délky lhůty k podání žaloby stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.

[19] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 20. 3. 2018, č. j. 5 Azs 309/2017 – 13, řízení o kasační stížnosti v nyní projednávané věci přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017 – 25, byla třetím senátem zdejšího soudu předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu věc, v níž byly projednávány právní otázky, které mají vliv rovněž na posouzení nyní projednávané věci. Usnesením ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 Azs 309/2017 – 28, Nejvyšší správní soud rozhodl o pokračování v řízení, neboť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o položených právních otázkách rozhodl rozsudkem ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31. V tomto rozsudku rozšířený senát zejména dovodil, že uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Absence takového náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 téhož zákona. Soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývající části lhůty pro podání žaloby. Dále rozšířený senát uvedl, že soud je povinen žalobce vyzvat k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas doplnit.

[20] Z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu vycházel Nejvyšší správní soud také při hodnocení této věci, přičemž se ovšem musel nejprve zabývat otázkou vymezení žalobního bodu dle definice obsažené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Touto právní otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 24. srpna 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č.

2162/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí*“. Na uvedeném závěru rozšířený senát Nejvyššího správního soudu setrval také v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72.

[22] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žalobě pouze uvedl: *„Žalobce podává v řádné lhůtě žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, ze dne 24. 8. 2017, pod č. j. OAM-382/ZA-ZA11-HA11-2017, kterým mu mezinárodní ochrana v ČR podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů nebyla udělena. Zdůvodnění podáme po prostudování spisového materiálu a po konzultaci s klientem v době co nejkratší.“* Žalobu dále podrobněji nerozvedl a je tedy nade vší pochybnost zřejmé, že žaloba stěžovatele žádný žalobní bod neobsahuje. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel (jeho právní zástupkyně) v kasační stížnosti nečiní spornou a naopak ji potvrzuje.

[23] Jak již bylo uvedeno, podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí žaloba alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce správní rozhodnutí napadá. Rozšířený senát přitom v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, uvedl, že soudní řád správní stanoví pro každé podání účastníka vůči soudu určité náležitosti, které toto podání musí splňovat. Pokud je nesplňuje, definuje zákon postup soudu při doplňování náležitostí podání a odstraňování jeho vad. Jakékoli vady podání se odstraňují podle § 37 odst. 5 s. ř. s.; nesplnění předepsaných náležitostí podání vede k odmítnutí podání podle § 37 odst. 5 s. ř., nikoli pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31], jak dovodil krajský soud (je ovšem korektní podotknout, že judikatura samotného Nejvyššího správního soudu nebyla v tomto směru až do vydání rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, zcela jednotná).

[24] V této souvislosti je také na místě zdůraznit, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, z nichž vycházel krajský soud (viz bod [3] tohoto rozsudku) byly překonány následující judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž nemá krajský soud povinnost žalobce vyzývat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. pouze v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, ale *„zároveň již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31). Je tedy nutné konstatovat, že pokud je namístě vady odstraňovat (např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí), pak soud *musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat*, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit (srov. též usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 9 As 30/2008 – 69).

Krajskému soudu tedy nelze přisvědčit v jeho závěru, že vůbec neměl povinnost stěžovatele k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzývat jen z toho důvodu, že žaloba stěžovatele neobsahovala žádný žalobní bod.

[25] Rozšířený senát k této otázce v již citovaném rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, dále podtrhl, že pravidlem by mělo být podání perfektní žaloby (odstraňování vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je výjimkou z pravidla, že žaloba je podána bezvadně) a dále rozvedl: *„V okamžiku, kdy krajský soud dostane žalobu, není s to ještě ověřit přesně lhůtu k jejímu podání. Tu může jednoznačně a konečně určit teprve v okamžiku, kdy obdrží správní spis a zjistí den doručení správního rozhodnutí žalobci. Výzvu k doplnění žaloby však musí poslat co nejdříve, neměl by tedy čekat na předložení správního spisu, neboť jinak se snižuje šance na včasné doplnění žaloby o žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby, to zejména v situaci velmi krátkých lhůt, jako jsou třebas lhůty v řádu dnů dle § 172 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (30, resp. 10 dnů). Proto je naprosto legitimní, pokud krajský soud ve výzvě adresované žalobci odkáže jen na příslušné zákonné ustanovení, eventuálně uvede obrat typu „žalobu je třeba doplnit ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí“. Důležité je, aby soud odkázal na správný zákon. Pokud v individuálním případě na věc nedopadá obecná dvouměsíční lhůta dle § 72 odst. 1 s. ř. s., neměl by soud odkazovat na § 72 odst. 1 s. ř. s., ale na konkrétní zákonné ustanovení určující zvláštní lhůtu k podání žaloby. […] Žalobce si musí být vědom, že podává-li na konci lhůty pro podání žaloby žalobu bez tak podstatné náležitosti, jako jsou žalobní body, nemá automatickou garanci, že soud jej k odstranění této vady vyzve. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, je-li ještě se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby, doplnit. Pro posouzení možnosti doplnění žaloby, zbývá-li jen několik málo dnů do konce lhůty pro podání žaloby, bude klíčové, zda může soud žalobci nebo jeho zástupci doručit výzvu rychle, typicky disponují-li tyto osoby datovou schránkou, anebo má soud povinnost doručit na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu (za podmínek § 46 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.).[…] Soud má povinnost žalobce vyzvat k doplnění žalobních bodů i tehdy, deklaroval-li žalobce svou vědomost, že žaloba neobsahuje žalobní body a současně se zavázal, že žalobu v určité lhůtě doplní. […]Nevyzve-li soud žalobce k doplnění žalobních bodů, jakkoliv ho vyzvat s ohledem na shora uvedené měl, musí se to projevit i na dalším postupu soudu. Rozšířený senát se ztotožňuje s názorem, dle něhož, porušil-li krajský soud povinnost vydat výzvu k doplnění žalobních bodů, musí krajský soud zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající „časovému prostoru“, který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Jak uvádí judikatura, v „této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného“ (rozsudek ze dne 4. 5. 2016, čj. 6 Ads 280/2015 - 40, bod 33).“*

[26] Lze-li tedy určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky“ proveditelné a smysluplné. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56, v němž Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že „[n]*ení tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků byla učiněna v posledních dnech či*

zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby.“ (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 7 As 195/2015 – 22.)

[27] Rovněž Ústavní soud při posuzování totožné situace vyslovil závěr, že „[l]*hůta 5 dní, byť je značně krátká a byť je do ní zahrnuta sobota a neděle, neznemožňuje soudu, aby stěžovatelku vhodným způsobem vyzval k odstranění vad (v případě potřeby i telegraficky, či ji předvolal, aby odstranila vady do protokolu), a to zejména za situace, kdy je řádně zastoupena advokátem a komunikace by tedy měla být snazší*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01). Ústavní soud rovněž v této souvislosti konstatoval, že komplikace technického či organizačního charakteru nemohou jít k tíži stěžovatele, zejména je-li mu v konečném důsledku odepřeno právo na soudní ochranu.

[28] V projednávané věci je zřejmé, že v žalobě není uveden žádný žalobní bod. Proto bylo možné doplnění žaloby doručené krajskému soudu dne 4. 10. 2017 o chybějící žalobní body pouze v patnáctidenní lhůtě od doručení napadeného správního rozhodnutí dne 20. 9. 2017, tj. nejpozději do dne 5. 10. 2017.

[29] Ačkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom, že v daném případě byl časový prostor pro doplnění žalobních bodů velice krátký, bylo přesto v souladu s citovanou judikaturou namístě zvolit postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele k odstranění vad podané žaloby, uvést, jakým způsobem mají být vady odstraněny a poučit jej, jaký bude mít jeho případná nečinnost procesní následek (např. prostřednictvím datové schránky, kterou má právní zástupkyně stěžovatele jako advokátka povinně zřízenou). Stěžovateli totiž ještě zbývala zákonná lhůta pro podání žaloby a současné komunikační prostředky umožňovaly, aby se krajský soud o výzvu k odstranění vad alespoň pokusil. Pokud tak neučinil a místo toho podanou žalobu odmítl, čímž znemožnil věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí, odepřel tím stěžovateli právo na soudní ochranu. Krajský soud se tak v projednávané věci dopustil procesního pochybení, které má za následek nezákonnost napadeného usnesení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení tedy krajský soud nejprve v souladu se závěry rozšířeného senátu uvedenými v rozsudku ze dne ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající „časovému prostoru“, který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Další postup v řízení před krajským soudem pak bude záležet na procesní aktivitě stěžovatele.

[32] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu